

8°
INDO-CHINOIS
357
(9-10)

說唐演義
THUYẾT - DƯỞNG

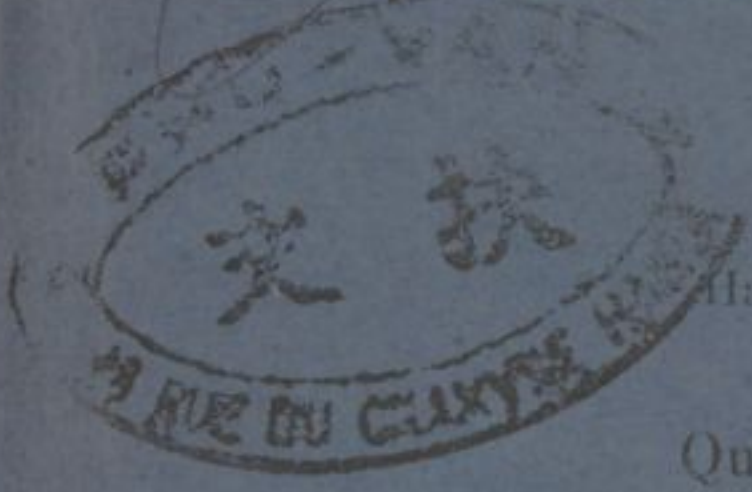
DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 4444

Transcrit par VŨ - HI - TÔ

Prix : 0 4 1 0

Dépôt légal
Hanoï

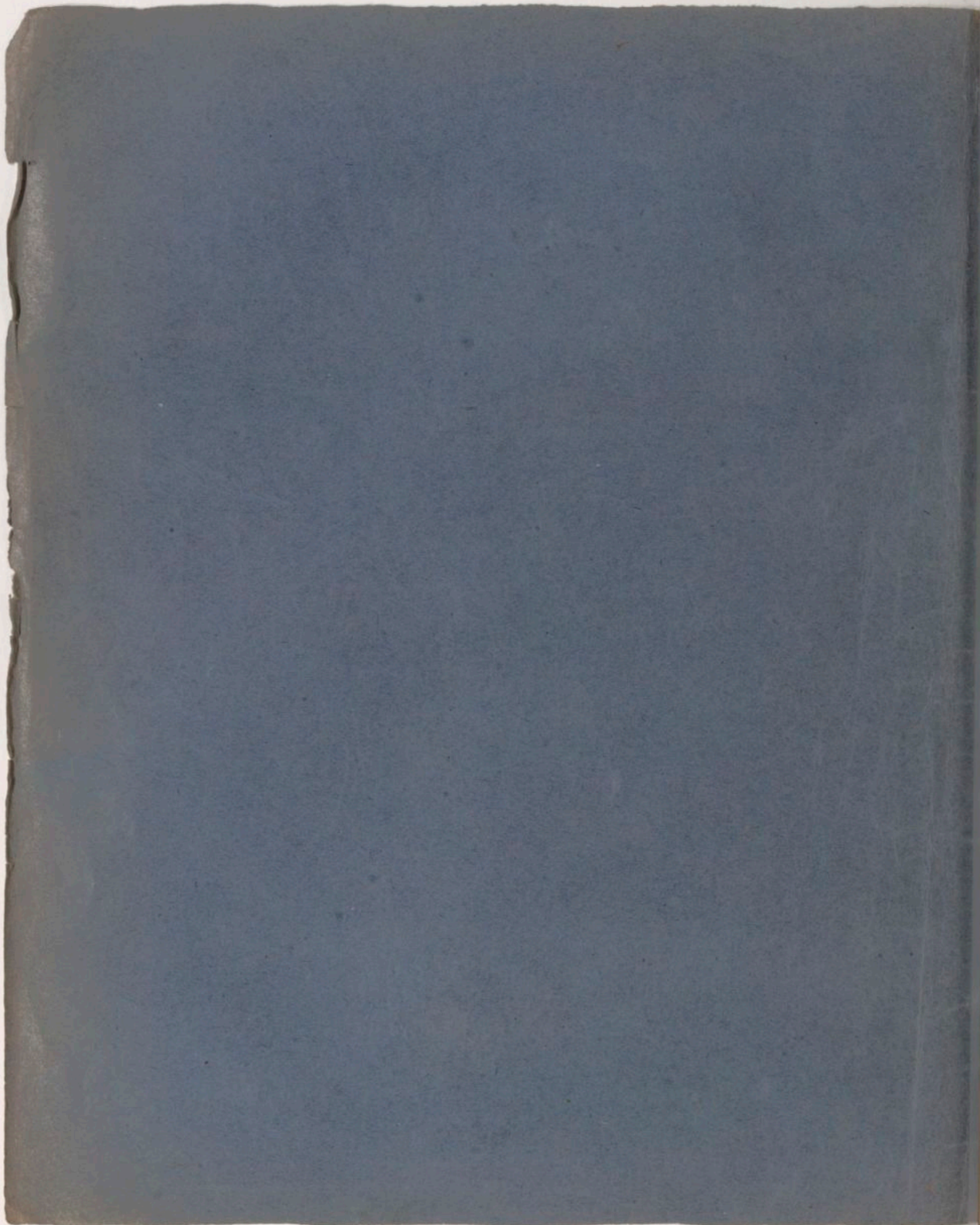
Ngũ-vân-thiệu
PHU - VAN DUONG

Hanoi - 16 Rue du Chanvre 16 - Hanoi

1925

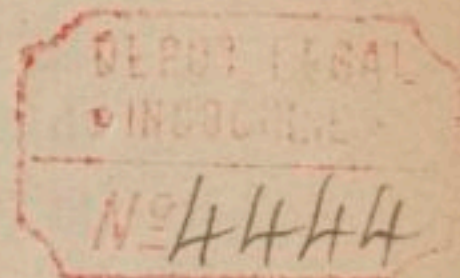
Quyển thứ năm Số 9 và số 10

357 (9-10)

THUYẾT DUONG Quyền thứ 5

Số 9 và số 10

Bỗng thấy Dương-tổ hắt hờ hắt hoải chạy đến nói rằng
Điện hạ ơi ! không biết vì việc gì trái ý thánh-thượng, nay
thánh-thượng chuyển cho Liễu-thuật và Nguyên-nham soạn
chiếu chỉ để đi với Thái-tử Dương-dũng, hai người ấy đã
viết chiếu rồi, chỉ đợi đóng dấu rồi đưa đi Tể-ninh, nếu
Thái tử Dương-dũng đến bọn ta đều là kẻ thù với hắn, chắc
hắn không dong bọn ta nào.

Thái-tử ghé vào tai Dương-tổ bảo rằng, Trương-hành đã
định làm 1 kế như thế, như thế

Dương-tổ nghe đoạn nói rằng từ bây giờ cũng đành
phải làm như thế vậy. liền bảo Trương-hành làm một tờ
thánh chỉ giả sai Võ văn Hóa-cập đem quân sĩ đến tòa soạn
chiếu bắt Liễu-thuật và Nguyên-nham, nói là 2 người ấy làm
việc chậm chễ, không theo lời thánh-thượng, bắt bỏ đấm
vào chong ngực Đại-lý tự.

Lại chuyển thánh chỉ nói rằng những quân lính trong
cung hầu hạ khó nhọc. hãy tạm cho ra ngoài nghỉ
ngơi, sai Trương-hành đem quân sĩ ở dinh Đông-cung
vào canh giữ các cửa cung cấm không cho người đi
ra đi vào làm lộ sự chong cung, lại làm một đạo

chiếu gia nữa, đưa đi Tế-ninh với Thái-tử cũ nói là Văn-đế có 1 sự với hân vào hỏi, đó là ý đồ cổ phải đồ đến tận gốc lập kế song rồi chia nhau người nào đi làm việc ấy

Lúc bấy giờ Văn-đế nằm trong cung cửa ngủ nửa thức hỏi rằng Liêu-thuật và Nghiêm-nham đã viết chiếu xong chưa.

Trần phu-nhân nói, chưa thấy đệ trình.

Văn-đế nói, hễ viết xong thì đóng dấu vào sai ngay Liêu-thuật Nghiêm-nham đưa đi nhé ! rồi chưa rất lời thấy ở ngoài vào báo rằng thái-tử sai bọn Chương-hành vào hầu hạ thuốc thang đỡ.

Trương-hành đem hơn 20 tên nội-dám vào cung, bảo những nội thị đang chầu chực ở đấy rằng, có lời thái-tử truyền bọn các người từ ngày nọ đến nay đã lòng khó nhọc, bây giờ sai ta đem bọn nội dám đến đây thay, lại bảo những cung nữ chầu chực ở trước ngự thất rằng, Thái-tử chuyển đem Nội-dám đến hầu hạ cho bọn người đi ra ngoài nghỉ ngơi.

Bọn cung nữ vì chầu chực đã lâu ai nấy đều mỏi mệt thấy nói cho ra, đều cùng kéo nhau đi ra ngoài cửa cung.

Chỉ có Trần phu-nhân và Sái phu-nhân vẫn đứng ở trước đường Văn-đế nằm.

Khi ấy Chương-hành chạy đến ven đường không cúi đầu vái lay gì cả, thấy Văn-đế nằm mê mệt trên đường, liền bảo 2 phu-nhân rằng xin 2 phu-nhân hãy ra ngoài kia để

tiểu thần có tau việc xin.

Hai nàng ấy vốn phận nữ nhi không có chủ ý gì, liền đi ra nhà phía sau ngõ, song trong lòng vẫn áy náy, bèn sai mấy tên cung nhân đến đứng núp ngoài cửa nghe ngóng.

Được một hồi lâu, thấy Chương-hành làm ra bộ kinh sợ chạy ra báo rằng thưa với 2 phu nhân Bê-hạ đã về chầu giờ rồi, xin hải cứ canh chừng như thường đừng báo Thái-tử' biết vội.

Lại dặn bảo các cung tần không được khoe lóc, để đợi ta lâu với Thái-tử' đến cử ai phát tang. Đó là :

« Chong nhà gây họa không ai biết,

« Chàch tại Tùy-văn trước cả nghe, »

Những cung tần có lòng nghi hoặc, nhưng không ai dám nói là Chương-hành mưu hại Văn-dễ.

Chương-hành dặn dò xong vội vàng chạy lại ra mắt Thái-tử' và Dương tổ, báo rằng kinh mừng cho Thái-tử' việc lớn đã xong rồi.

Thái-tử' nghe nói, dồi sợ làm mừng, liền truyền lệnh cho em Dương-tổ tên gọi Dương-trước làm Đề-dốc trông coi 10 cửa thành.

Quách-diễn làm hũu-linh-vệ đại tướng quân và quản lĩnh quân túc vệ theo hầu xe giá.

Võ-văn thành-dô thăng chức làm vô-dịch đại tướng quân, coi sóc các Đề-dốc trong kinh đô cùng ngoài các tỉnh.

Lặng yên không phát tang vội, cách được vài hôm đại tướng quân ở Tể-ninh tên gọi Dương-thông phò Thái-tử cũ là Dương-dũng đến đóng dinh ở ngoài thành Chàng-an

Dương-quảng bèn sai làm chiếu chỉ dả đòi vợ chồng bố con Dương-dũng vào thành, còn các người khác không ai được vào

Đến khi đánh lửa Dương-dũng vào trong thành rồi, Thái-tử bèn hạ chỉ bắt hai bố con thất cổ chết, thấy vợ Dương-dũng là Tiên-phi là người nghiêng thành đồ nước thì lấy làm vợ.

Dương-thông nghe thấy hăm hăm đòi dân liền đem bộ hạ và 10 vạn tù binh kéo dõ về Tể-ninh tự xưng là Hách thiên bá-vương.

Lại nói đến lúc bấy giờ Văn-đế mất rồi, tình không có gì chiểu gì cả. Thái-tử cùng Dương tổ bàn định rằng, bây giờ phải có người thảo chiểu, rồi sau mới phát tang.

Dương-tổ nói, có Ngử-kieu-chương người ấy tinh cương gan góc và thẳng, các quan đều phục. Chưa rộng nên vội hắt đến, bắt hầu thảo chiểu ban ra thiên hạ, thì mới khỏi bị các quan chê bai.

Thái-tử nghe nói lập tức sai nội-dám đi đòi Ngử-kiến Chương nguyên Kiến-chương là người chung chực không có dao thiệp vợ, bọn dau đảng, hôm ấy đang ngồi trong phủ nghe tin Hoàng đế băng hà Đông cung cũng mất liền khóc đồng lên rằng, Dương-quảng nghe bọn dau thần mưu hại cha anh, cũng nên căm tức nói vừa rất lời bỗng thấy người

nhà vào báo rằng, thái-tử sai nội-dám đến với lão gia vào chầu ngay lập tức.

Kiến-trương ra báo nội dám rằng, xin ngài cứ về trước rồi tôi đến sau, tên Nội dám cáo từ dõ về bẩm với Thái-tử. Kiến-chương dõ vào thắp đèn đốt hương vái từ gia miếu và từ biệt phu nhân, rồi mặc đồ tang phục vào chào vào đến nơi chông thấy Thái-tử rất minh khóc lóc.

Thái-tử dụ rằng ấy là việc nhà ước ta, xin tiên sinh chớ phiền não tả hữu đâu ! sắp văn phòng từ báo ra đây đề tiên sinh viết chiếu thay ta, rồi ta sẽ cắt đất phong cho.

Kiến-chương cầm bút viết mấy chữ lớn rằng : « Văn-đế chết không được rõ ràng, Thái-tử vô cớ bị thắt cổ », viết xong ném bút xuống đất.

Dương-quảng thấy nổi giận mà rằng, thằng thất phu kia ta không giết mày thì chớ, mày dám chêu gan ta, bèn sai tả hữu đem ra chém.

Kiến-chương mắng to lên rằng, mày giết cha thắt cổ anh nhân luân đại biến lẽ giới không rơng, ngày nay lại giết ta, ta sống không ăn thịt được mày, thì chết hẳn bắt hồn vía mày đi.

Khi ấy quân tả hữu không cho nói năng gì nữa, liền áp lại đem Kiến-chương ra cửa cung chém đầu, đoạn rồi Thái-tử cùng Dương-tổ bàn định phát tang, làm 1 đạo gi chiếu dả nói rằng Văn-đế dặn lại cho Thái-tử Dương-quảng lên ngôi hoàng-đế ban đi khắp thiên hạ.

Bấy giờ thái-tử lại nghĩ đến thú cũ lấy 1 cái hộp bằng vàng trong đựng thoa trâm phần sáp các đồ trang điểm sai nội thị đưa cho Chiêu phu nhân. Đến tối hôm ấy thái-tử vào chơi cùng Trần phu nhân, rồi ngủ ở đấy mãi đến hết tháng bảy.

Sang đầu tháng tám, ngày hôm ấy là đáp-dẫn các việc sắp đặt xong cả rồi. ngày hôm sau Dương-tổ phò Thái-tử mặc đồ tang phục vào chước linh cữu Văn-đế cử ai phát tang

Các quan hết thấy đến mặc đồ tang phục, cứ theo thứ tự đi đưa đám

Hoàn rồi Thái-tử mặc đồ cát phục lễ trình giới đất, tổ tiên đầu đội mũ bình thiên, mình mặc áo long bào, lên ngôi hoàng-đế.

Các quan đều thay mặc áo chào vào chúc mừng, đại xá cho thiên hạ, đổi niên hiệu là Đại-nghiệp nguyên-niên, sung là Dạng-đế. các quan văn võ khắp chong chào đều được thăng chức.

Dạng-đế sai Võ-văn thành-dô đem quân thiết kỵ đến vây phủ nhà Ngũ-kiến-chương. nội bao già trẻ bắt hết đem chém.

Thương thay cả nhà Ngũ-kiến-chương hơn ba trăm người chẳng sót người nào, chỉ có 1 tên chăn ngựa chạy thoát được. nguyên tên chăn ngựa ấy tên gọi Ngũ-bảo nghe thấy tin ấy chồm ra phía sau chuồng ngựa rồi chồm ra khỏi chàng-an, ngày đêm đi gấp đến Nam-dương báo cho Ngũ-vân-í hiện biết.

Dạng-dễ lại truy phong cho Dương-dũng làm Phong-lang vương để tre đây tích mìn hại.

Võ-văn-thuật và Dương-tổ sợ Ngũ'-vân-Thiệu ở Nam-dương ý muốn cắt cỏ phải nhổ cả gốc. liền vào chầu dưng sở tâu rằng, con Kiên-chương là Vâu-Thiệu quau phong tước hầu, chầu thủ Nam-dương, sức mạnh hơn ba quân địch, nòi muôn người, nếu không sớm liệu chừ đi, chắc sinh và về sau, xin Thánh thượng sai tướng đi đánh mới khỏi lo sau.

Dạng-dễ nghe tâu lập tức phong Hàn-cầm-hồ làm chầu nam Đại Nguyên-soái. Mã-thức-mưu làm liên phong, còn Hóa-cập là Thành-dô di hậu dôi cứu ứng đem 60 vạn hùng binh cất quân ngay ngày hôm ấy.

Bọn Hàn-cầm-hồ lĩnh mạng ra khỏi chầu dưng, trông thẳng Nam-dương tiến phát, chưa biết được thua thế nào xem hồi sau.

HỒI THỨ 15

HÙNG-KHOÁT-HẢI NỔI TAY ANH RIỆT
NGŨ-VÂN-THIỆU CẮT QUÂN BÁO THÙ

Lại nói về con Ngũ'-kiên-Chương tên gọi Ngũ'-vân-thiệu

minh cao 8 thước, mặt như ngọc tía, mắt sáng như sao, tiếng tựa tiếng chuông, sức mang nổi cái đỉnh 100 cân, muôn người khôn địch, cầm 10 vạn hùng binh chấn thủ Nam-dương là 1 tay hảo hán thứ 5 chaò Tùy, vợ là Đậu thị sinh được 1 công tử mới đầy 1 năm.

Có 1 hôm Ngũ-vân-Thiệu đến 1 chái núi tên Kim đình Thái-hành-sơn gần biển, khi tới sườn núi chuyên quân lính đóng dinh rồi chăng lưới bồ vây, huyết chó săn bắt thỏ đuổi hươu.

Nguyên do núi ấy chung quanh rộng chừng vài dặm dăm, dữa núi có một Đại-vương họ Hùng tên gọi Khoát-hải.

Người ở núi ấy minh cao 1 chượng lưng to vài ôm, mặt sắt râu rậm, dãn như dầu hồ mắt tựa mắt beo, tiếng như tiếng xét, quen cầm 1 đôi búa nặng 150 cân 2 cánh tay có sức mang nổi muôn cân.

Khoát-hải làm rặc ở núi ấy, họp tập vài nghìn lâu la, đốt phá các dân thôn, hiếp người lấy của, những người buôn bán qua đây, không ai dám đi 1 mình, hẳn là 1 tay hảo hán thứ tư chaò Tùy.

Hôm ấy chong núi tiền lương vừa hết, sai mấy tên đầu mục đem lâu la xuống núi đi các ngã, đón đường khách buôn bán đi lại cướp lấy của cải.

Mấy tên đầu mục vâng lệnh đem các lâu la xuống núi đi ăn cướp. Hùng-khoát-hải thay quần áo chạy ra cửa chái rồi đi xuống núi đi tới lưng chừng núi thấy có 2 con mã hồ ở trong rừng nhẩy ra.

Khoát-hải nhào lên hai tay nắm lấy 2 con hồ, 2 con hồ không cựa cạy được, lấy chân đá luôn cho mấy cái. tay sách 1 con hồ quăng xuống dưới chân núi con hồ ấy va vào sông đá chết ngay, còn 1 con hồ nữa nắm tay dấm luôn cho mấy cái cũng chết nốt từ đấy lưng tiếng là hai tay dấm chết 2 hồ.

Ngũ-vân-thiệu đang săn bắn ở chén núi, chông thấy phía trước mặt có 1 vị hảo hán chỉ trong đây phút đánh chết 2 con hồ, sai gia tướng đến mời.

Gia tướng vàng lĩnh chạy theo gọi to lên rằng, chàng sĩ ơi! hãy đi thông thả chứ, lão gia tôi mời ngài lại nói chuyện.

Khoát-hải hỏi, lão gia mày là ai?

Gia tướng nói, lão gia tôi là Nam-dương-hầu Ngũ-Vân-thiệu.

Khoát hải nghĩ bụng rằng, Ngũ lão gia là bậc anh hùng đời nay. mình không có cơ gì đến yết kiến được, nay lại đến nơi thực là may lắm liền theo gia tướng đến cửa dinh vào yết kiến Vân-thiệu, vái chào 1 vái.

Vân-thiệu chông thấy người ấy tướng mạo đường đường oai phong dữ dôi, liền đứng dậy vái chào rằng, xin chàng sĩ thứ lỗi cho, tôi dám hỏi họ tên là gì, và quê quán ở đâu, làm nghề gì kiếm ăn?

Khoát-hải nói, chúng tôi họ Hùng tên gọi Khoát-hải, là người ở núi đây, làm nghề không vốn.

Vân-Thiệu hỏi. không vốn là thế nào ?

Khoát-hải nói. chúng tôi ở chong núi họp tập lâu là đi ăn cướp cho nên gọi là không vốn.

Vân-thiệu vừa cười vừa nói rằng, bản soái thấy người 2 tay đánh chết 2 con hổ, chắc là 1 tay hào kiệt bản soái về phủ, ý muốn vì người dùng 1 đao só chiêu an, để người đổi tà mà về làm tôi chào đình, ý người nghĩ thế nào ?

Khoát-hải nói xin vâng, đa tạ Nguyên-soái.

Vân-thiệu nói. bản soái hôm nay muốn cùng người kết làm anh em.

Khoát-hải nói. chúng tôi là người hèn mạt, dám đầu cùng với Nguyên-soái kết đạo.

Vân-thiệu nói, chớ nói thế, đã kết làm anh em có kể gì bần tiện, lập tức sai gia tướng bày bàn hương án, Vân-thiệu hơn 1 tuổi thì làm anh. Khoát-hải kém tuổi thì làm em thế rằng ngày sau hễ có hoạn nạn phải cứu đúp nhau nếu ai ăn ở hai lòng, trời đất không dong.

Khấn thề xong, Vân-thiệu bảo rằng, hiền đệ hải cứ về sơn chại đợi ít lâu để ca ca về thành Nam-dương làm sở tàu với chào đình đến chiêu an.

Khoát-hải nói. cảm ơn ca ca, rồi 2 người từ biệt nhau. Khoát-hải dõ về sơn chại, còn Vân-Thiệu chuyên quân tướng cơ nào đội ấy kéo về Nam-dương.

Gần tới thành, các tướng ra ngoài thành đón tiếp. Vân-Thiệu vào thành chuyên lệnh cho các tướng người nào về đình ấy.

Các tướng sĩ đều nghe lệnh cùng nhau lui ra, bắn ba phát súng đóng chặt cửa thành lại, Vân-thiếu lui vào nhà trong.

Phu-nhân ra đón hỏi rằng chẳng hay tướng công đi săn có sự gì lạ không ?

Vân-thiếu bèn đem chuyện cùng Hùng-khoát-bãi kể anh em kể rõ tình đầu cho nghe.

Phu nhân mừng rỡ sai người nhà dọn rượu đề cùng lão gia nong rượu tẩy chần, hai vợ chồng chén tạc chén thù chuyện chò vui vẻ.

Lại nói đến tên chấn ngựa là Ngũ-bảo chốn ra khỏi chàng-an đang đi đường nghe tin Đặng-đê lại sai Hàn-cầm hổ đem đại binh đi đánh Vân-thiếu, trong lòng nóng nảy, đi gấp suốt ngày suốt đêm đến Nam-dương, tới ngoài viên môn cầm dùi chổng đánh loạn cả lên.

Lính kỳ bài ra quát hỏi việc gì ?

Ngũ-bảo nói, ta là người trong phủ Thái-sư gia, trong kinh đô sai đến, phiền người vào báo cho-đề ta vào yết kiến Nguyên-soái

Lính kỳ-bài nghe nói, lập tức chạy vào báo với Trung quân quau.

Trung-quân quan vào nội đường bẩm rằng, bẩm Thái-sư, nay trong kinh-đô có người nhà đến, hiện ở ngoài viên môn xin vào yết kiến.

Ngũ-vân-Thiếu mừng rỡ, sai chung quân quan chuyên ra mời vào.

Trung-quân quan ra báo kỳ-bài quan, kỳ-bài quan ra

nói rằng, ai là người ở kinh đô Nguyên-soái chuyển cho cứ vào.

Ngũ-bảo đi thẳng vào hậu đường không thấy Vân-thiệu ngồi trên 1 cái ghế chéo. 2 bên có vài mươi tên gia tướng đứng chấp tay hầu.

Ngũ-bảo bước lên trước mặt kêu lên 1 tiếng rằng, Nguyên-soái ơi ! sự nguy lắm rồi, 2 hàng châu lệ chưa chan. Vân-Thiệu rất minh vội hỏi rằng, "Thái-sư gia và Thái phu nhân ở chong kinh đô có được mạnh khỏe không ? có thơ từ gì đưa cho ta xem

Ngũ-bảo nói nào có thơ từ gì đâu.

Vân-Thiệu nói, làm sao không có thơ từ, người nào nói cho ta nghe ?

Ngũ-bảo nói, Thái tử Dương-quảng cùng bọn dạn thân mưu giết hoàng-thượng, bắt Thái-sư gia thảo gi chiếu. Thái-sư không nghe Dương-quảng liền giết Thái-sư lại sai tướng đem quân đến vây phủ Thái-sư. bắt cả nhà hơn 300 người đem chém sạch, chúng tôi chạy ra phía sau chuồng ngựa, chèo qua tường chạy trốn đến đây để báo cho lão gia biết.

Vân-thiệu nghe đoạn kêu lên 1 tiếng rồi ngất người đi ngã lộn xuống đất.

Phu nhân và các tướng xúm lại cứu tỉnh, một hồi lâu mới tỉnh. các tướng vực lên, rồi Vân-thiệu lại khóc đồng tên. Phu-nhân cũng nước mắt chứa chan, kiểm lời khuyên giải.

Vân-Thiệu nói, nhà ta đời đời đủ mực trung lương.

ta hết lòng vì nước, đánh nam dẹp bắc, bình định Trung-nguyên. ngày nay hôn quân giết cha cướp ngôi, lại giết phu thân ta, và đem cả nhà ta chém sạch, dân này người sao cho được.

Ngũ' báo nói, thừa lão gia, hôn quân sau khi giết Thái-sư rồi lại nghe lời lũ dân thảo sai Hàn-cầm-hồ làm Nguyên-soái. Mã-thức Mưu làm tiêu phong Võ-văn Thành-dô làm hậu ưng, đem quân đến đánh Nam-đương, xin lão da trong trong liệu định.

Phu nhân nói, hai ông bà đã bị hôn quân hại rồi, họ Ngũ' chỉ còn có một mình tướng công, không có anh em nào sống, tướng công nên dũ' gìn thân thể chớ khóc lóc làm chi mà lo sự báo thù.

Vân-thiệu nói phu nhân nói phải lắm, đề ta cùng với các tướng bàn định rồi sau sẽ hay. liền sai quân đánh chống ra ngoài công đường chuyển bắn ba phát súng mở toang cửa thành ra.

Các tướng đều vào yết kiến đứng sắp hàng 2 bên,

Vân-Thiệu nói chư tướng ơi! bản soái có câu này bàn với các tướng.

Chúng tướng nói, Nguyên-soái dậy thế nào, chúng tôi cũng xin vâng lời.

Vân-thiệu nói, lão Thái-sư ta ở chong chà làm quan Bộc-sa, có công đánh nam dẹp bắc, bình định Trung-nguyên.

không ngờ Thái-tử Dương-quảng giết cha cướp ngôi, cùng bọn đàn thần bần nhau bắt cha ta thảo chiếu ban ra thiên hạ, cha ta dữ một niềm trung lương cứ thẳng mà nói.

Dương-quảng lại giết cha ta, và bắt cả nhà ta hơn 300 người đem chém, nói ra bao nhiêu càng thêm đau đớn. nay lại sai Hàn-cầm-hồ Mã-thúc mưu và Võ-văn Thành-dô đem quân đến bắt ta, ta muốn bỏ thành Nam-dương chốn đi phương khác, chẳng hay ý các tướng nghĩ thế nào?

Bỗng thấy chong ban tổng binh có 1 đại-tướng bước ra họ Tư-mã tên là Siêu, mình cao 8 thước, mặt xanh dầu dỏ, cầm thanh đại đao, sức khỏe địch nổi muôn người, nói to lên rằng: Nguyên-soái nói nhầm rồi Dương-quảng giết cha cướp ngôi, ai ai cũng muốn băm thây nó ra, Thái sư hết lòng chung bị hại.

Lẽ thực là không cùng đời chung 1 giới, cớ sao bỏ thành Nam-dương chốn đi phương khác, không nghĩ đến thù vua và cha.

Nay mặt tướng xin theo Nguyên soái đánh vào Chang-an, bỏ Dương-quảng đi lập vua mới khác lên. 1 là vì vua hai là vì cha, như thế thì mới chọn vẹn cả hai bề chung hiếu.

Vân-thiệu nói: tướng quân thực lòng như thế, nhưng không biết các tướng thế nào?

Nói vừa rồi lời thấy trong ban thống-chế có 1 tướng bước ra họ Tiêu tên Phương, mình cao bảy thước mắt

chẳng rầu dài. quen dùng 1 ngọn chường thương, cuỡi ngựa ra chận muôn người khôn địch, người ấy nói to lên rằng. Nguyên-soái chớ phiền lòng, lũ mặt tương chúng tôi xin cùng Nguyên-soái đi đánh báo thù. lại thấy các quan Tư-dinh Bất-tiểu đều đồng thanh xin theo đi đánh dả thù.

Ngũ-vân-Thiệu nói. đã thế thì ngày mai ra đảo chàng luyện tập.

Các tướng đều dạ dầm vâng lệnh lui ra. Ngũ-vân-Thiệu chuyển bắn ba phát súng đóng cửa thành lại, lui vào hậu đường.

Phu nhân ra đón hỏi rằng chẳng hay ý các tướng thế nào ?

Ngũ-vân-thiệu đem lời các tướng nói kể rõ cho nghe. ngày mai ta ra đảo chàng điếm các tướng chia quân đi các ngã canh dũ. sắp sẵn lương thực khi giới các nơi cho đủ. đợi hễ bắt được Hàn-cầm-hồ rồi sau đánh vào chàng-an. dả thù cho phụ thân mới hả lòng ta,

Phu nhân nói tương-công nghĩ thế phải lắm.

Ngày hôm sau tang tảng sáng. các tướng sắp sửa khi giới mũ dáp yên ngựa đem binh mãnh thuộc mình cai quản ra chực sẵn ngoài đảo chàng,

Ngũ-vân-Thiệu ăn cơm sáng rồi. ra công đường điếm lấy 300 tên gia tướng ra khỏi viên môn tới bên chường dài đảo chàng bắn ba phát súng

Đoạn rồi Ngũ-vân-Thiệu xuống ngựa ngồi chên 1 cái ghế chéo nệm da hồ.

Các tướng vào lạy chào xong rồi đứng sắp hàng ra 2 bên để nghe lệnh.

Ngũ-vân-thiệu chuyển cho tổng-binh quan Tư-mã-Siêu đem 2 binh canh dữ các dinh chại về các ngã Kỳ-lân môn, phải nên phòng dữ cả, thân chờ có chái lính.

Tư-mã-Siêu được lệnh đem binh mã đi ải Kỳ-lân

Ngũ-vân-thiệu lại sai quan Thống-che tên là Tiêu-phương cầm 1 chiếc hịch tiến đi các sứ đốc dục lương thảo không được chậm chễ.

Tiêu-phương liền cầm hịch tiến đi ra các xứ

Ngũ-vân-thiệu lại chuyển cho các tướng tư nhưn chi nhớ đều về dinh chại luyện tập quân sĩ, đợi bản soái khi dùng đến.

Các tướng vâng lệnh, người nào về chại người ấy.

Sai khiến dân dấy chuyển nỏ ba phát súng, Ngũ-vân-thiệu lên ngựa đem các gia tướng dõ về phủ, chữa biết thế nào xem hồi sau.

HỘI THỨ 16

TƯ-MÃ-SIÊU ĐUỔI MÃ-THỨC-MƯU

NGŨ-VÂN-THIỆU ĐAM HÀ-TỔNG-BINH

Lại nói về lễ-quốc-công là Hàn-cầm-hổ vâng chiếu chỉ đi đánh Nam-dương, sai Mã-thức-mưu lĩnh tiên đội đi trước

còn mình tự lĩnh chung quân đi sau, vì có sao Hàn-cầm-hồ kéo quân đi dùng dằng thế làm vậy ? vì hẳn cùng Ngũ-kiển-chương là chỗ bạn thân với nhau. ý muốn cho Vân-Thiên biết tin chốn đi nơi khác, cho nên mới sai Mã-thúc-Mưu đem quân tiền đội.

Khi Mã-thúc-mưu đi đường dong tung quân lính. vào cướp phá dân dân, hiếp những đàn bà con gái, làm nhiều điều phi pháp.

Khi kéo quân đến ải Kỳ-lân, Mã-thúc-mưu cưỡi ngựa đi ngắm xem địa thế, thấy Tổng-binh dữ ải ấy là Tư-mã-siêu đóng chặt cửa ải ở chên ải cắm 2 lá cờ chằng, trên lá cờ viết bảy chữ lớn rằng: « Chung-hiếu-vương dữ phụ báo cừu » nghĩa là : Chung-hiếu-vương đã thù cho cha.

Thúc-mưu xem thấy nổi giận, chuyên cho quân sĩ hạ trại chước ải, đợi ta đi bầm với Nguyên-soái để ngai liệu định.

Các quân sỹ đều vâng lời.

Thúc-mưu vào tới chung quân ra mắt Hàn-cầm-hồ, bẩm rằng, tiểu tướng đem quân đến ải Kỳ-lân. Tổng-binh dữ ải ấy là Tư-mã-Siêu, phò dứa phản tặc, đóng chặt cửa ải, kéo hiệu cờ đề rằng : « Chung-hiếu-vương dữ phụ báo cừu » Hàn-cầm-hồ nói, tên ấy phản bội chào đình rất là vô lễ, liền chuyên lệnh ba quân nhỏ đình kéo đi, các quân sỹ nghe lệnh kéo thẳng đến trước ải,

Hàn-cầm-hồ nói, có tướng nào dám ra khiêu chiến không ?

Phó tiên-phong là Lôi-minh bước lên nói rằng mặt tướng tinh nguyên lấy ải này, liền nhảy lên ngựa, cầm phương thiên bọ kích thẳng đến dưới ải hét to lên rằng quân lính chầu ải kia! mau mau báo với tướng dữ ải có rồi thì ra đây cùng ta giao chiến.

Quân-sĩ vào phủ báo rằng, có 1 tướng :chào Tùy đang khiêu chiến ngoài ải. Mã-siêu nghe báo, cầm đao lên ngựa kéo quân ra ngoài ải

Lôi-minh chông thấy quát to lên rằng, thẳng rặc mặt xanh kia ! mày là người nào ?

Mã-siêu cũng hét lên rằng ta là Tổng-binh dưới chương Ngũ Nguyên-soái tên gọi Lư-mã siêu đây. Lôi-minh nghe nói miệng cười khinh khách mà rằng ta là đại tướng thiên chào, há có thèm nghe lũ mày là đồ phản thần tặc tử liền cầm kích thẳng đâm.

Mã-siêu dơ đao đỡ.

Đánh nhau mới được mấy hợp. Lôi-minh thấy ngọn đại đao của Mã-siêu tựa như thần xuất quỷ một, đón đỡ không kịp, hoảng hốt toan chạy, bị Mã-siêu dơ đao gạt ngọn họa kích đi, chém Lôi-dinh đứt làm đôi

Bại binh chạy vào dinh báo rằng. Lôi tướng quân bị tướng rặc giết rồi.

Hàn-cầm-hồ nổi giận mà rằng chưa từng phá ải, đã mất 1 viên đại tướng, chớ các tướng có ai dám ra bắt thẳng rặc ấy cho ta không ?

Chánh tiên-phong là Mã-thúc-muru đứng dậy nói rằng, tiểu tướng lĩnh nguyên di bắt thắng rặc ấy, nói đoạn cầm thương cưỡi ngựa đến chước ải hét to lên rằng, phản tặc kia ! mày là quan chào đình bồ ra, đi đón đũa nghịch tặc mua cái chết vào mình có muốn sống thì đầu hàng đi, ta tha tính mạng cho mày

Tư-mã-Siêu nổi giận hét lên 1 tiếng phóng ngựa cầm dao xông lại đánh.

Mã-thúc-muru dơ thương đỡ, hai ngựa dao chân, dao thương kề tiếp, đánh nhau được đó 40 hợp không phân hơn thua.

Khi ấy Thúc-muru nghĩ bụng bảo dạ, đánh không thắng nổi hẳn, phải dùng miếng « quay ngựa đâm 1 mũi thương dờ lại » mới thắng nổi, nghĩ như vậy liền cầm thương hư phóng một nhát, gạt ngọn đại đao đi, quay ngựa chạy. Tư-mã-Siêu đuổi theo.

Mã-thúc-muru thấy hẳn đuổi, bèn nắm chắc ngọn thương quay ngựa đâm 1 thương dờ lại, ngờ đầu thương chưa kịp đâm, thì Mã-siêu đã phi đến sau ngựa, dơ dao chém một nhát.

Thúc-muru nánh mình chánh thì ngã nhào xuống ngựa, các tướng Tùy kéo ồ ra cứu được Mã-thúc-muru đem về dinh.

Bấy giờ đã gần tối, 2 bên đều thu quân, Thúc-muru về dinh ra mắt Nguyên-soái kêu xin tha tội.

Hàn-cầm-bồ nói, được thua là sự thường nhà binh, chớ có lo phiền, song ải này không phá được thì thắng rặc này

khó lòng bắt được, đề ngày mai bắn soái ra chặn bắt nó mới xong

Đến ngày hôm sau Cầm-hồ ăn mặc gọn ghẽ, cầm binh khi ra trước ải khiêu chiến, thám tử vói vào báo trong ải. Mã-siêu nghe báo nói rằng, thắng thất phu này thực là đáng chết, đề ta ra chém đầu nó mới được liên chuyên lệnh ba quân đều kéo ra đánh.

Mã-siêu đội mũ mặc giáp đi trước ra tới nơi nghiêng mình vái chào rằng thưa chào lão Nguyên-soái, tiểu tướng mặc giáp không thể làm lễ được, xin lão Nguyên-soái thứ lỗi cho.

Vì có sao lư-mã-siêu hiếm tồn như thế, vì khi trước Mã-siêu ở dưới chướng Cầm-hồ, làm chức chỉ-huy, đã biểu biết võ nghệ Cầm-hồ, bắn khi mới 12 tuổi đánh chết 1 con hồ, 13 tuổi đã cầm binh đi đánh tan được vài mươi vạn quân Phiên, đánh nam dẹp bắc, đến nay tuổi đã 70, tiếng anh hùng đã lừng chong thiên hạ, không mấy tay địch nổi sau qui thuận chào Tùy phong làm lã-quốc-công, lúc bấy giờ thấy lư-mã-siêu ngồi chên ngựa nghiêng mình làm lễ, vói đáp rằng, xin thất lễ tướng-quân bắn soái nói câu này không biết tướng quân có nghe không?

Tư mã-siêu nói, lời vàng Nguyên-soái dậy thế nào tiểu tướng xin lắng nghe,

Cầm-hồ nói, ta nay vâng thánh chỉ đi chinh nam, đem sáu mươi vạn đại binh nghìn viên mãnh tướng, Vô-dịch tướng quân tên gọi Võ-Văn thành-dô đi hậu đội, chẳng

THUYẾT - DUONG số 10

bao lâu cũng đến đây tướng quân nên dõ về trong ải cùng Vân-thiệu bàn định sớm liệu đi nếu không ta đánh phá Nam-dương. bấy dờ ngọc đa lẫn lộn không phân biệt. sau nời cũng không kịp

Cầm-hồ trong lòng chẳng qua chỉ muốn cho Vân-thiệu chồn đi nhưng không tiện nói ra. chỉ nói bóng cho biết.

Song Tư-mã-siêu là 1 người mỗ mãng hiểu thế nào được câu nói ấy. vả lại hôm nọ thắng được 2 tướng. nay lại khinh Cầm-hồ tuổi đã sức yếu lập tức hét to lên rằng, chớ nói nhiều lời. hãy trông binh khí này bên vác dao sông lại danh.

Cầm-hồ nổi giận mà rằng. thắng sức sinh vô lễ thật. vội dõ dao dõ

Tư-mã-siêu tuy rằng tài khỏe nhưng không phải tay địch nổi Cầm-hồ. mới đánh được bảy tám hợp. bị Cầm-hồ gạt ngọn dao nhằm chém 1 nhát vào đầu. thương thay ! Tư mã-siêu vì chưa hết lòng trung, không được thành công, té ra chết về tay Cầm-hồ.

Các quân sĩ thấy chủ tướng chết đều bỏ chạy tán loạn. Hàn-cầm-hồ thừa thế đánh vào ải. trong ải không chủ mở cửa ải ra hàng.

Cầm-hồ kéo quân vào ải. điểm soát kho tàng và dân số cho binh mã nghỉ ngơi ba ngày. rồi quân thẳng đến Nam-dương cách thành 10 dặm doanh doanh ba chại.

Lại nói thám tử nghe tin quân Tùy kéo đến Nam-dương hèn vào ra mắt Vân-thiệu báo rằng Tư-mã-siêu ra dao chiến bị Hàn-nguyên-soái giết chết, nay quân Tùy kéo đến đánh Nam-dương, xin Nguyên-soái chong chóng liệch định ra nghênh địch.

Vân-thiệu nghe nói mỉm cười mà rằng, đời xưa đã có câu : « rặc đến thì tướng ra đánh, nước đến thì đất lấp » binh mã Tùy chào rầu nhiều đến đâu ta cũng không sợ, bèn chuyển các tướng sắp sửa khôi giáp diêm soát binh mã, dự bị sẵn đề phòng dao chiến.

Lại thấy tên quân ở ngoài vào báo rằng, Tiểu-phương đi đốc lương đã về, hiệp chực ở ngoài viên-môn. Vân-thiệu chuyên gọi vào

Tiểu-phương vào khỏi viên môn bước lên công đường yết kiến bẩm rằng, mặt tướng tôi vàng lện, Nguyên-soái đi ra các huyện miền Tân-dã đốc lương, cả thấy được mười vạn斛 gạo, hiện nay đóng ở ven sông Vị-hà ngoài thành.

Ngũ-vân-thiệu nói, tướng quân đi đường khó nhọc hải về dinh yên nghỉ, đề dợi bản soái có lệnh chuyển gì chăng ?

Tiểu-phương lay tạ lui về dinh

Lại nói Hàn-cầm-hồ lên quân chướng, các tướng vào yết kiến đủ mặt.

Hàn-cầm-hồ hỏi rằng, có tướng nào dám ra bắt sống thẳng phản tặc không ? nói rất lời có quan Tổng-binh ải Dĩ-thủy tên gọi Hà-luận bước ra nói rằng, bẩm Nguyên-soái

đề tiền tướng xin ra bắt thằng rặc ấy.

Cầm-hổ nói, thằng phản tặc ấy võ nghệ cao cường, người phải nên cẩn thận.

Hà luận nói, xin Nguyên-soái cứ yên tâm, tiểu tướng đi chuyển này nếu bắt không được, Ngũ-vân-thiệu, thề rằng không về dinh, lập tức cầm búa lên ngựa, kéo quân đến gần thành chiêu chiến.

Quân sĩ trên thành vào chong phủ báo. Vân-thiệu nghe báo lập tức cưỡi ngựa cầm thương kéo quân ra ngoài thành hét to lên rằng, tướng kia họ tên là gì ?

Hà-luận phóng ngựa lai quát rằng, thằng phản tặc kia mày không biết ta là Tổng-binh Dĩ-thủy quan tên gọi Hà-Luận à ! mau mau xuống ngựa chịu chối đi, khỏi nhờ lưỡi búa của ta

Vân-thiệu hét rằng, mày là đứa vô danh tiểu tốt, dám nói khoe khoang, mau mau về gọi Hàn-cầm-hổ ra đây đấu với ta, nếu không thì ta chước bằm thây mày ra làm chằm mảnh.

Hà-luận cưỡi dân cầm ngọn luyên hoa phủ lại đánh. Vân-thiệu dơ thương đỡ

Đánh được mấy hợp Hà-luận hai tay rời rã mồm thở hồng hộc, Vân-Thiệu đâm 1 nhát thương, Hà-luận lăn xuống ngựa mà chết

Các tướng từu thấy thế đều xúm lại vây đánh Vân-Thiệu. Vân Thiệu múa tít 1 ngọn thương tựa như quỷ xuất thần một đêm chết luôn mười tướng Tùy chào, chúng đều chạy tan loạn.

Vân-thiệu thừa thế đánh giết quân sĩ đến nổi máu chảy thành sông thây chất như núi. Ngũ-vân-thiệu thắng chặn vào thành.

Những bại binh Tùy chào chạy về dinh Hậu-cầm-hô đem sự tình ra đánh bị thua kể rõ một lượt.

Hậu-cầm-hô nghe báo rất mừng. vội vàng ra ngoài dinh điểm soát quân sĩ thấy chết mất hơn mười đại tướng 1 vạn binh và 3000 con ngựa. còn khi giới rất không biết bao nhiêu mà kể.

Hậu-cầm-hô hăm hăm nổi giận mà rằng ngày mai bản soái chính thân ra chặn bắt thắng rặc nay để báo thù cho Hà tướng quan.

Đến ngày hôm sau Cầm-hô điểm binh mã vừa toan ra chặn. bỗng thấy tiêu phong là Thúc-mưu bước tới chước mặt nói rằng, bẩm Nguyên-soái, hôm nay tiểu tướng xin ra bắt thắng phản tặc ấy dải về chào dinh. cần gì Nguyên-soái phải chính thân ra.

Cầm-hô nói, đã vậy tướng quân phải nên cẩn thận. Thúc-mưu dạ 1 tiếng, đó về dinh điểm các tướng hạ lệnh rằng phạm các binh tướng. hôm nay ra chặn không phải như mọi khi đâu.

Thúc-mưu bèn sai 4 viên mãnh tướng dưới chướng đem 3000 binh mã cách dinh này 5 dặm, dấy gọi là Trường-binh cương mai phục sẵn ở hai bên tả hữu. lại sai 4 tướng tâm phúc đem 3000 binh đi mai phục cách thành đây 3 dặm. nếu ta bắt được tên phản tặc thì các người đánh vào trong thành bắt hết gia quyến, cướp lấy thanh tri nếu phản tặc

thắng nổi ta thì các người ở phía sau đánh chàn lên. cho có chái lệu.

Các tướng vàng lĩnh đều đi mai phục.

Mã-thúc-mưu lại bảo bốn tướng theo tiếp rằng, 4 vị tướng quân là tướng thủ túc của ta. nay tên phản tặc ấy anh hùng vô địch. sức khỏe muôn người. hôm nay Nguyên soái toan chinh thân ra chận. nhưng ta làm tiên phong lẽ nào chịu không ra nên tình nguyện sin ra cùng tên phản tặc ấy đao chiến. bốn tướng phải nên theo ta mà ứng tiếp nếu ta thắng được nó thì các người mau mau đúp ta bắt lấy nó. nếu ta bị thua. thì các người mau mau kéo ô lên mà ngăn cản. phải ra hết sức mà đánh, bắt cho được nó. thì công to không biết thế nào mà kể.

Bốn tướng vàng lĩnh.

Mã-thúc-mưu bèn điem 4 vạn binh mã cùng các tướng kéo ra khỏi cửa dinh tới dưới thành Nam-dương, gọi to lên rằng, quân sĩ chên thành kia may chong chóng về báo cho tên phản tặc biết rằng, hôm nay ta là chức tiên phong ra đây, mau mau ra mà chịu chọi, ta khỏi ra tay.

Quán sĩ vào soái phủ báo rằng, có tướng Tùy. tên gọi Mã-thúc-mưu khiến chiến ở ngoài ải.

Ngũ-vân-thiệu nói, giết mãi không hết những bọn súc sinh, hôm nay lại đến mà mua cái chết, liền cầm chương

thương đeo bảo kiếm cưỡi ngựa đem quân sĩ ra ngoài thành tới nơi chiến tràng

Thúc-mưu vác thương cưỡi ngựa bốn viên mãnh tướng sắp hàng theo sau. Vân-thiệu phóng ngựa ra mắng rằng, vì ta giết hết bọn súc sinh cho nên hôm nay lại đến phạm Nam-dương ta, có mau mau xuống ngựa chịu chết, cho khỏi liên lụy đến các quân sĩ, chết hai nòi doan nhà thương sống lại danh.

Thúc-mưu dờ thương đỡ, hai ngựa đao chân, đôi thương đón đỡ

Đánh được ba bốn hợp, Thúc-mưu nghe chừng sức không đủ đánh, gọi to lên rằng, bỏ các tướng mau mau lại tiếp ứng, liên hư phóng 1 nhát thương mà chạy, Ngũ-vân-thiệu đuổi theo.

Bốn tướng phi ngựa lên đánh Vân-thiệu một mình địch voi bốn tướng, chỉ trong vài ba hợp, hai tướng bị mũi thương lần chết xuống chân ngựa, còn 2 tướng thấy thế không địch nổi, vừa toan chạy thì bị Vân-thiệu tuốt ngay thanh hồng kiếm chém chết cả, lăn xuống dưới chân ngựa, quân Tùy thua chạy.

Vân-thiệu đuổi đến Chàng-binh-cương, bỗng nghe thấy 1 tiếng pháo nổ, có bốn tướng mai phục, kéo ba nghìn binh xông ra cản lại

Phía sau lại có bốn đại tướng nghe thấy tiếng pháo nổ kéo quân từ phía sau đánh ập lại.

Ngũ-vân-Thiệu vội kéo quân dờ về thì Hàn-cầm-hồ lại sai hai đại tướng 1 tướng là Tồng-binh Chấn-châu tên gọi

Ngô-liệt. 1 tướng nữa là tham tướng Tào-châu tên gọi Vương-minh đều đem năm nghìn binh mã ra vây bọc lấy bốn phía

Ngũ-vân-thiệu sông đông đột tây thấy quân Tùy càng ngày càng kéo đến nhiên Ngũ-vân-thiệu lay cầm chường thương đánh lên phía trước mặt. bốn tướng xúm lại đón đánh

Ngũ-vân-thiệu hét lên 1 tiếng xông vào đánh 4 tướng. bốn tướng ấy không địch nổi bị Ngũ-vân-thiệu đâm chết ba tướng. còn 1 tướng quay về phía chước mặt chạy chốn, bị Ngũ-vân-thiệu bắn phát tên chết ngay. các quân sĩ chạy chốn tán loạn.

Vân-thiệu đuổi đánh phục binh 2 bên đều kéo ra, Ngô-liệt Vương-minh đều cầm đại đao xông ra đánh.

Ngũ-vân-thiệu ở giữa đánh với hai tướng không có ý sợ hãi gì.

Đánh chưa đầy năm sáu hợp, Ngô-thiệu bị mũi thương đâm tin ngã ngựa. còn Vương-minh toan chạy, cũng bị Vân-thiệu đâm một nhát thương hồn về âm cung nốt.

Quân sĩ chạy chốn rối loạn, bị Vân-thiệu tuốt thanh hồng kiếm xông vào chém giết lộn bậy, tựa như thể phạt cỏ vậy.

Bốn tướng phía sau thấy quân Tùy bị thua. toan chạy dõ lại nhưng không có đường lối nào. chịu phép phóng ngựa lên cổ chết đánh.

Bấy giờ Vân-thiệu chém giết đang hăng hái cầm thanh hồng kiếm chém dĩa đi chỉ chong dây phút. bốn tướng

đều bỏ mình nơi sa chằng, thương thay 12 tướng dưới cương Mã-thúc-mưu đều chết về tay Ngũ-vân-thiếu cả chỉ có mỗi một Thúc-mưu là chốn thoát, nguyên Thúc-mưu nhờ có bốn tướng ngăn cản đi lẫn vào trong đám tiểu quân chốn thoát, mũi mao mất hết. áo giáp chẳng còn, ngơ ngác như chó nhà có tang, hốt hoảng như cá lọt lưới. chốn về đến dinh vào ra mắt Cầm-hồ kêu lên rằng, bẩm Nguyên-soái sự chẳng lành rồi.

Cầm-hồ ngừng đầu nhìn thấy Thúc-mưu đáp không có mũi thì không, chân loạng choạng như thê con gà ngã xuống nước, vội vàng hỏi rằng, tiên phong làm sao đến nổi thế ?

Thúc-mưu đem sự tình ra đánh bị thua nói rõ một lượt.

Cầm-hồ nổi giận mà rằng, ta sai 2 đại tướng ra tiếp ứng mi không chịu cùng tên phản tặc cố chết đánh, chốn về lấy một mình, hôm nọ mi bị Mã-siêu đánh thua, bản soái nghĩ rằng, nơi là lần đầu. nay lại bị thua mất hết quân, làm như việc nước. khôn tránh khỏi quân pháp, tả hữu đâu chớ nó đem ra chém đầu.

Thúc-mưu kêu van xin tha. tả hữu không cho nói năng gì. cứ việc chớ nghiêng đem ra cửa dinh, chưa biết thế nào xem hồi sau.

HỒI THƯ 17

HÀN-CẨM-HỒ CHIA QUÂN HAI NGÃ

NGŨ-VÂN-THIỆU BỊ VÂY NAM-DƯƠNG

Lúc bấy giờ tả hữu áp diệu Thúc-mưu ra cửa dinh. Mã-thúc-mưu khóc lóc rằng các tướng ơi ! mau đến cứu tôi với sau này sẽ làm thân châu ngựa đền ơn tái sinh. bỗng cỗ quan tham-mưu tên gọi Bảo-Vật vội bước lên bẩm rằng, thưa Nguyên-soái. nay Nam-dương chưa phá được đã chém đại tướng như thế thật là bất lợi lắm. chi bằng hãy tạm tha cho tiên-phong. đợi khi phá được Nam-dương. cùng tên phản tặc dải về chào dinh một thẻ dê hoàng thượng xét xử.

Hàn-cẩm-hồ nói. ừ người nói cũng có lẽ. chùên tả hữu tha chém cho Mã-thúc-mưu rồi sai quân đem đến chính-tự đánh 40 roi, cho về hậu dinh coi ngựa.

Tả hữu vâng lệnh dải Thúc-mưu đến quan chính-tự phát lạc.

Bỗng thấy có tên bại binh chạy về báo rằng. lý tể dưới chương Mã tiên-phong và Ngô tổng-binh Vương tham tướng đều bị tên phản tặc giết cả.

Hàn-cẩm-hồ nghe nói. nổi giận mà rằng thằng phản tặc ấy hùng dũng như thế. để bản soái ra bắt nó mới xong.

liên cầm dao cưỡi ngựa đem ba quân kéo ra ngoài dinh

Lại nói đến Vân-thiệu giết chết tướng l'uy hơn 20 tướng, còn quân lính không biết bao nhiêu mà kể.

Lúc bấy giờ ở Chàng-bình-cương danh dờ ra, thấy có thám tử đến báo rằng, đại binh Hàn Nguyên-soái hiện đã kéo đến

Vân-thiệu bèn dàn thành chận thế dờ, thấy Hàn-Cầm-hồ cưỡi ngựa đi trước Ngũ-vân-thiệu ngồi chèo mình ngựa nghiêng mình làm lễ mà nói rằng, chào Lão-bá, hiệu diệt mình mặc đồ nhung dáp, không làm lễ được, xin lão bá thứ lỗi cho.

Hàn-cầm-hồ dáp rằng xin thất lễ hiện diệt, nay lão phu muốn nói một câu này, chẳng hay hiện diệt có chịu nghe không ?

Vân-thiệu nói, lão bá dấy thế nào hiệu diệt cũng xin nghe.

Hàn-cầm-hồ nói, hiện diệt ở nhà người dờ dờ ăn lộc chào Tùy làm quan đến cực phẩm, thế mà không nghĩ báo dáp phẫn bội xưng vương.

Kéo hiệu cờ dề là Chung-hiệu-vương, vậy thì hiện diệt có biết nghĩa hai chữ Chung-hiệu là nghĩa thế nào không ? dờ xưa có câu, vua bắt chết, nếu không chết là không chung, cha bắt con chết, nếu không chết là không hiếu, hiện diệt nói vì cha báo thù, vậy thù là nghĩa thế nào ?

Nay lão phu vâng mệnh vua đi đánh, người lại chống cự thiên binh giết hại đại tướng chào đình, vả lại 1 quân

Nam dương định được thế nào với quân sĩ cả thiên hạ, chỉ bằng dầu hàng di để lão phu về tàu chào đình tha tội cho hiên diết và phong cho tước vương chẳng hay ý hiên diết thế nào ?

Vân-thiệu nói, phụ thân cháu hết lòng vì nước không có nhầm lỗi gì, lão bá đã rõ đây không ngờ Dương-quảng giết cha cướp ngôi, lấy cả vợ bố làm hoàng hậu, tội ác ấy thực là xưa nay ít có

Phụ thân cháu dữ một niềm chung cứ thẳng mà nói để ngăn dân, thế mà Dương-quảng lại đem lòng giết hại, và bắt cả nhà hơn 300 người đem chém. nay lại sai lão bá đem binh đến bắt cháu, lẽ thì cháu đứng, cổ chịu hành binh là phải.

Song thù quân, phụ thế không cùng đội 1 giới xin lão bá chong chóng kéo quân đỡ về để cháu có ngày đánh đến chàng-an, bỏ hèn quân đi, giết bọn dân đảng, yên lòng thần dân lại lập thái-tử, thế mới gọi là chung bỏ hèn quân dả thù cho cha thế mới gọi là hiếu như thế há không phải là chung hiếu chọn vẹn cả hai bề ư ! xin lão bá xét kỹ cho.

Hàn-cầm-hồi dận mà rằng, phản tặc kia! ta lấy lời phải bảo mày, mà mày lại nói nhiều lời vô phép, nói rồi vác dao xông vào đánh

Vân-thiệu vừa dơ thương vừa nói, lão bá ơi ! xin lão bá dơ thương cho một chút, mà nghĩa lại thù cha của cháu.

Cầm-hồ không nghe lại dơ dao chém.

Vân-thiệu lại cảm thương đỡ nói rằng, thưa lão-bà vì lão bà cùng với phụ thân cháu là chỗ bạn hữu chơi thân với nhau, cho nên nhường lão bà 2 dao, lão bà nên đỡ về ngay đi, nếu không thì cháu cũng cam chịu tội với lão bà.

Cầm-hồ lại đỡ dao chém một nhát nữa. Ngũ-vân-thiệu gạt dao đi, cảm thương dậm lại.

Đánh được mấy hợp Cầm-hồ liệu chừng không địch nổi, quay ngựa chạy.

Ngũ-vân-thiệu phóng ngựa đuổi theo, Cầm-hồ không chạy về cửa dinh mình bèn rẽ lối đi vào trong núi mà chạy.

Ngũ-vân-Thiệu đuổi gần kịp. Hàn-cầm-hồ ngảnh chông bốn phía không có ai sốt cả, nói to lên rằng: hiền diệt ơi! đừng đuổi ta nữa, ta bảo câu này

Vân-thiệu dừng ngựa nói rằng, người bảo gì thì nói đi? Cầm-hồ nói, hiền diệt là bậc thiếu niên anh hùng, không ai địch nổi. ấy là chưa gặp tay đối địch, có Võ-văn thành, Đô đi hậu ứng, võ nghệ cao cường hiền diệt đâu khỏe, e rằng không địch nổi.

Nay lão phu khuyên cháu nên bỏ đất Nam-dương đi sang Hà-bắc, nương nấu đợi thời, lão phu thiết tưởng chân chúa đã ra đời rồi. khi số chào lùỵ cũng chẳng được bao lâu, bấy dờ sẽ dả thù, cũng không muộn, chẳng hay hiền diệt nghĩ thế nào?

Vân-thiệu nói, lời lão bà nói dẫu phải, song mà tiểu tiết thế dả thù lớn không thể trậm lại trong đây phút được

Võ-văn thành-dô đến đây, cháu cũng chẳng sợ gì xin lão bá cứ mau mau về đi.

Cầm-hồ quay ngựa lại chạy, gọi lên rằng, biến điệt cứ đuổi theo như trước kéo lòng chúng nghi ngờ. Ngũ-vân-Thiệu y lời, đuổi ra đến cửa núi.

Các tướng Tùy chớng thấy đều hét to lên rằng, thẳng phản tặc kia chớ hại Nguyên-soái ta, đều ồ lên cản lại, bảo hộ Cầm-hồ về dinh. Ngũ-vân-thiệu cũng không đuổi theo nữa, bèn thu quân dõ về.

Cầm-hồ về đến dinh chuyên lĩnh các tướng lui về ải Kỳ-lân đóng binh, một mặt làm sớ dưng về chầu cầu thêm quân cứu một mặt sai người dục hậu ứng là Thành-dô mau đến ra chặn. lại phát 2 ngọn lệnh tiễn, 1 ngọn đi với tổng-binh ải Lâm-dồng tên gọi 1 hượng tư-dồ, 1 ngọn đi với tổng-binh ải Hờ-g-nê tên gọi Tân-văn-lễ, quân vâng lệnh mỗi người đi mỗi ngả.

Lại nói Vân-Thiệu thẳng chận về thành, vào tới nhà tư, phu-nhân ra đón hỏi sự thế ra đánh thế nào ?

Vân-thiệu đem việc đuổi đánh Hàn-cầm-hồ kể rõ cho nghe

Phu-nhân mừng rỡ, sai quân bày tiệc ăn mừng.

Đây nói Võ-văn thành-dô dốc thúc lương thực đủ cả rồi dãi đến ải Kỳ-lân, nghe thấy Nguyên-soái hải còn ở chên quan ải, bèn vào trong ải tới dinh yết kiến Nguyên-soái.

và nói rằng, Nguyên-soái cất quân đã 3 tháng nay, có sao hỡi còn ở đây ?

Cầm-hồ liền đem chuyện 2 lần ra đánh chết mất nhiều tướng sĩ kể rõ một lượt.

Võ-văn thành-Đô nghe nói nổi giận mà rằng, thằng phản tặc ấy cậy hùng như thế, đề ngày mai tiêu tửng ra chặn bắt tên phản tặc ấy, dả thù cho các tướng, nói đoạn cào từ ra ngoài dinh rồi hạ lệnh cho các lý tướng rằng, đến ngày mai kéo đến Nam-dương đánh bắt cho được tên phản tặc, các tướng đều vâng lệnh.

Nguyên Võ-văn thành-Đô mình cao 1 chượng, lưng to 10 ôm, mắt tựa mắt hồ lông mày rậm sì, quen dùng 1 cây lưu kim-dang, nặng ba chặm hai mươi cân, kê vào tay anh hùng thứ hai chào lừy, là 1 vì sao Lôi âm phổ-hóa thiên-lôn trên giới xuống chầu.

Có 1 hôm theo vua Văn-đế đến chùa Cam-lô hành hương thấy trước cửa chùa ấy có 1 cái đỉnh từ đời vua Thủy-hoàng nhà Tần đúc, đỉnh ấy cao một chượng, lớn chừng hai ôm có chữ đề nặng năm nghìn bốn chặm mười tám cân.

Văn-đế bảo Thành-Đô rằng, chớ nghe nói sức người có thể mang nổi cái đỉnh người thử nhắc cái đỉnh này cho chớ xem.

Thành-Đô vâng lời chạy xuống dưới sân đến cội áo bào ra, 2 tay nắm lấy hai châu đỉnh, dón mình một cái, nhắc bổng cái đỉnh ấy lên khỏi mặt đất cao chừng 3 thước, đi độ mấy bước, rồi lại đem về chỗ cũ đặt xuống.

Các quan văn võ hai bên chông thấy ai cũng lắc đầu le lưỡi khen ngợi.

Thành-dô lại lên đèn, thần sắc coi vẫn như thường, không thấy hơi thở gì cả. Văn-đế cả khêu tài khỏe, lập tức phong cho làm vô địch đại tướng quân. đó là tả sức khỏe Võ-văn thành-dô.

Đây nói hôm sau Thành-dô kéo quân đến Nam-dương cách thành 10 dặm đóng dinh có thám-tử vào thành báo cho Văn-thiệu biết.

Ngũ-vân-thiệu nghe báo nghĩ thầm trong bụng rằng, Thành-dô sức khỏe lắm khó lòng địch nổi phải nên phòng bị sẵn đề dữ thành chi. liền sai Ngũ-bảo đem 300 tên gia tướng đến núi Nam-sơn đẵn gỗ để lấy gỗ chẵn phòng bị chèn mặt thành.

Ngũ-bảo vâng lệnh.

Ngũ-vân-Thiệu lại sai Tiêu-phương đem 3000 binh mã canh dữ Điều-kiều, nhược bằng quân Tùy đuổi theo đến thì cung tên phải bắn ra. không được chái lệnh. Tiêu-phương liền vâng lệnh, đem binh mã đi sắp sửa phòng dữ.

Ngũ-vân-thiệu bèn mang binh mã ra ngoài thành, tới nơi chận tiên, Thành-dô hét to lên rằng phản tặc kia ! mau mau ra chịu chết, ta khỏi phải ra tay.

Ngũ-vân-thiệu mắng to lên rằng. thằng [dan] tặc kia ! mày thông mưu thoán nghịch, tội thực đáng chết, còn dám ra chước chận nói khoe khoang, nói rồi múa thương xông vào đánh

Thành-đô nổi dân cầm cây lưu-kim-dang đánh lại, kêu đến choang 1 tiếng, ngựa Vân-thiệu lùi lại vài bước. Thành-Đô lại đánh 1 nhát nữa.

Vân-thiệu dơ thương đỡ, 2 người đánh nhau được hơn mười hợp, Vân-thiệu liệu chừng khó bề địch nổi, bèn quay ngựa chạy.

Thành-đô phóng ngựa đuổi theo. Đuổi gần kịp Vân-thiệu múa thương lại đánh hơn mười hợp nữa, Vân-thiệu liệu chừng không địch nổi phóng 1 mũi thương quay ngựa lại chạy.

Thành-đô phóng ngựa đuổi theo.

May sao Ngũ-bảo ở trên núi Nam-sơn dẫn gõ, thấy phía trước mặt có 2 tướng đánh nhau. 1 tướng thua chạy. Ngũ-bảo chông thấy rất mình mà rằng, chết rồi, đó là Nguyên-soái ta bại chận chạy về, như nay ta tay không có khi giới biết làm thế nào. Nhân chông thấy sườn núi có 1 cây táo lớn cổ sức nhỏ 1 cái, cả gốc lẫn rễ đều bật lên.

Ngũ-bảo bèn bẻ vặt cành lá đi, cầm chạy xuống dưới chân núi, quát to 1 tiếng lên rằng chớ hại chúa ta liền cầm cây táo múa sòng vào trước ngựa Thành-đô mà đánh.

Thành-đô cầm lưu kim dang đỡ, ngựa phải lùi lại ba bốn bước.

Vì cơ sao Thành-đô là anh hùng thứ 2 mà phải lùi lại ba bốn bước, bởi vì cây táo ấy vừa nhọn vừa dài, sức Ngũ-Bảo lại khỏe, cây lưu kim dang của Thành-đô thì ngắn, bởi thế nên phải lùi lại.

Vân Thiệu ngành chông té ra là Ngũ-bảo cầm cây tảo lại đánh.

Thành-dô cầm lưu-kim-dang đỡ, cây tảo gãy làm đôi. Vân-thiệu ở trên núi phía trước mặt vọi vàng dương cung lấp tên nhắm vào Thanh-dô mà bắn. Thanh-dô không ngờ bị tên bắn ngấm chùng vào cánh tay, kêu lên 1 tiếng ối chao quay ngựa chạy về

Ngũ-bảo đuổi theo. Ngũ-vân-thiệu gọi to lên rằng, thôi đừng đuổi nữa.

Ngũ-bảo quay trở lại, cùng 300 tên gia tướng lên núi khiêng gỗ đem về bên diêu-kiêu thành Nam-dương, Tiêu-phương ra đón chao rằng, mừng chủ tướng được thắng trận.

Vân-thiệu nói, nếu không có Ngũ-bảo, suýt nữa thì nguy đến tính mạng, nói đoạn cùng các tướng về đến viên môn chuyên đóng chặt 4 cửa thành lại, đặt súng đạn canh dũ.

Các tướng đều vâng lệnh.

Lại nói Lâm-hồ ngồi trong dinh, có thám tử vào báo rằng, Võ-văn tướng-quân thua trận chạy về, xin Nguyên-soái phát binh ra cứu.

Cầm-hồ toan phát binh, thấy có tặc quân vào báo rằng, tổng-binh ải Lâm-dồng là Thượng-tư-dồ và tổng-binh ải Hồng-nê là Tần-uẩn-lễ đều đem binh đến, ở ngoài dinh đợi lệnh.

Hàn-cầm-hồ chuyên ra mời vào, hai tướng vào dinh yết kiến:

Cầm-hồ nói, nay hai tướng quân phải đem binh mã bản bộ đi dúp Võ-văn tướng quân, cùng bắt tên phản tặc. hai tướng vâng lệnh đều kéo binh mã đến dinh Võ-văn thành-dô.

Thành-dô nghe tin ra ngoài dinh đón tiếp, hai tướng xuống ngựa cùng vào tới trong dinh, ba người làm lễ tương kiến xong, Thành-dô sai quân bày tiệc thết đãi.

Đến ngày hôm sau có tên quân vào báo rằng, Nguyên-soái đã đến. 3 người vội ra đón. Cầm-hồ tới dinh xuống ngựa vào trong dinh ngồi. ba tướng bước tới trước mặt làm lễ.

Cầm-hồ nói, thôi thứ lễ cho các tướng. ta thiết tưởng tên phản tặc hôm nọ nó đánh thấy bên ta binh mạnh tướng giỏi, nên về đóng chặt cửa thành không ra đối địch nữa. bây giờ làm thế nào ?

Võ-văn thành-dô nói, xin Nguyên-soái cứ yên tâm, đề tiểu tướng ra sức phá thành. chắc bắt được tên phản tặc ấy.

Cầm-hồ cả mừng, cùng ba tướng ra khỏi dinh tới đến dưới thành, đi diễn chung quanh thành ngắm nhìn một hồi lâu.

Cầm-hồ liền truyền lệnh cho Thượng-từ-dồ đem binh mã bản bộ vây đánh thành cửa nam, Tân-văn-lễ đem binh mã bản bộ vây đánh thành cửa bắc, Thành-dô đem binh mã vây đánh thành cửa tây. phải ra hết sức, chớ có để tên phản tặc chạy thoát.

Ba tướng vâng lệnh đều cưỡi ngựa chia nhau mỗi người

đi l ngã, sai khiến song còn mình thì đem ba quân vây đánh thành cửa đông.

Ngũ-vân-thiệu đang ngồi trong nhà tư, bỗng có tên quân vào báo rằng, Hàn-cầm-hồ sai tổng-binh ải Lâm-đồng là Thượng-tur-đồ tổng-binh ải Hồng-nê là Tân-văn-lễ và Võ-văn-thành-dô vây đánh 4 mặt thành rất là dữ tợn. Ngũ-vân-thiệu liền sai quân tương sếp đặt sẵn súng đạn cung tên để đủ 4 cửa thành.

Đây nói thành đô thúc quân đánh thành, chôn mặt thành đá ném tên bắn xuống như mưa chết hại rất nhiều binh mã.

Thành-dô thấy thế bèn chuyển lệnh lui quân 3 dặm, đợi lệnh Nguyên-soái liệu định, chửa biết đánh thành thế nào xem thế nào ?

HỒI THỨ 18

LA-ĐÀ-TRẠI TIÊU-PHƯƠNG CẦU CỨU

NAM-DƯƠNG-THÀNH THIÊN-TÍCH CỨU ANH

Lại nói về quân sĩ thành Nam-dương thấy quân Tùy lui, vội vào soái phủ báo cho Ngũ-vân-thiệu biết, Vân-Thiệu nghe báo liền chèo lên mặt thành ngắm nhìn, quả nhiên thấy quân Tùy lui đi 3 dặm, bấy giờ mới yên tâm.

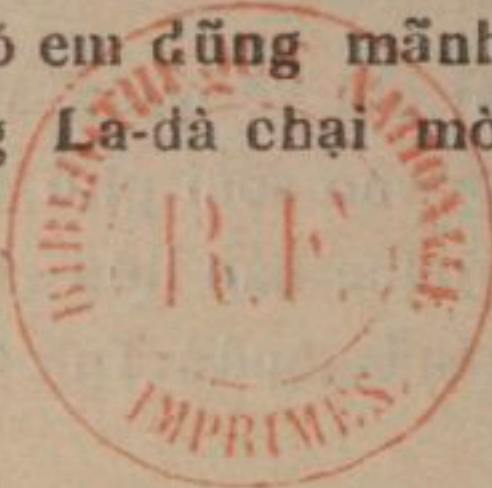
mỗi ngày thân hành 2 buổi chèo lên mặt thác đi tuần vài lần, thấy binh mã dinh Tuy đông như kiến cỏ, bễ khi tối đến thấy dinh Tuy đèn đuối sáng rực như ban ngày. bèn biểu dụ các tướng hết lòng canh canh dữ. Văn-thiệu xuống thành bảo các tướng rằng. quân Tuy hùng dũng thế kia biết làm thế nào ?

Lúc ấy có quan thông chế là Tiêu-phương bước lên nói rằng, chủ soái chớ lo ngày mai tiểu tướng cùng chủ soái đánh vào dinh Tuy. chém chủ soái Tuy còn binh tướng Tuy tự khắc phải lui, chẳng hay ý chủ soái thế nào ?

Ngũ-văn-thiệu nói tướng quân chưa rõ, các tướng dinh Tuy ta chẳng sợ chi, duy có Võ-văn Thành-dô dũng mãnh quá chừng, nếu ra đánh thì cũng chỉ uổng mất tính mạng thôi.

Nay ta có 1 người em tên gọi Ngũ'-thiên-tích, mình cao 1 chượng lưng to 10 ôm mặt đỏ dàu vàng. queu dùng 1 cây hôn kim đang nặng hơn hai chặm cân. sức khỏe muôn người khôn địch hiện đang lập trại ở Đà-la bên Hà-bắc, thủ hạ có vài vạn lâu la, nếu có người đến gọi về đây thì mới có thể địch nổi được sức khỏe của Võ văn thành-dô

Tiêu-phương nói. chủ soái đã có em cũng mãnh như thế. để mặt tướng xin sông vây sang La-dà chài mời hẳn kéo quân về cứu.

Certifié conforme au tirage
s'élevant à mille exemplaires

Imman

Fait le 24 août 1925

THUYẾT DUONG

Từ quyển Chiah-tây số 16 cho đến số 20 đã nói tóm cả 1 bộ Phấn-dương, cho nên bản hiệu không in tiếp theo, nay bản hiệu xin in bộ Thuyết-dương để cho biết sự tích các vị anh hùng trong bộ Chính-đông Chính-tây bộ chuyện nay có vài mươi vị anh hùng, không những là có sức khỏe tài đối, ở trong lại có trung hiếu tiết nghĩa đủ đều, bộ chuyện nay xem vừa vui vừa có ích, thật là một bộ truyện có giá trị xưa nay, nay bản hiệu xuất bản 10 ngày ra một quyển. mỗi quyển hai số giá là 1 hao, mỗi quyển 40 trang, khổ dầy hạng trung, ngoài bìa có vẽ các vị anh hùng, cứ theo lần lượt vẽ in ra ngoài bìa.

CHUYỆN DIỄN NGHĨA

Chính-đông 10 quyển chọn bộ	
Chính-tây 20 quyển chọn bộ mỗi quyển giá	0 S 10
Tây thi là chuyện một người con gái đẹp liêu minh báo nước, 1 quyển chọn bộ	0 16
Tàn liêu trai trí gị 2 quyển, mỗi quyển	0 10
Lĩnh nam trích quái 1 quyển,	0 10

THƠ CA

Hạt ả đầu Dương gia nam âm,	0 10
Thơ ca nôm, —	0 10
Văn khấn giỗ tết	0 10
Ân tình thơ,	0 10
Sách làm bánh nẫu ăn Annam	0 12

Chuyện sắp in

THUYẾT-DƯƠNG LA-THÔNG tảo Bắc TAN-DƯƠNG